

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou v právní věci

žalobce: **H. P.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. prosince 2021, č. j. KUKHK-39079/DS/2021/Kj,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce byl rozhodnutím Magistrátu města Hradce Králové (dále také jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 16. 9. 2021, č. j. MMHK/171622/2021/OP/Beč, uznán vinným ze spáchání nedbalostního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), kterého se dopustil porušením

§ 18 odst. 3 téhož zákona tím, že dne 24. 5. 2021 v 14:51 hodin řídil na pozemní komunikaci mimo obec, na dálnici D11 v km 80 (souřadnice GPS 015°40'05.790 E 50°08'09.653 N), ve směru jízdy na Hradec Králové osobní motorové vozidlo značky Mercedes Benz, x (dále jen „vozidlo Mercedes Benz“ nebo „vozidlo“), překročil přitom nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici mimo obec 130 km/h. Měřicím zařízením RAMER 10C, výr. č. 17/0344 umístěným v jedoucím služebním vozidle Policie ČR byla vozidlu na odjezdu od měřicího zařízení (dosah radaru nastaven na 30 m) naměřena hlídkou Policie ČR, Dálničního oddělení Pravy rychlost 160 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 % tedy byla vozidlu jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 155 km/h. Žalobce tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici mimo obec o 25 km/h. Za daný přestupek správní orgán prvního stupně potrestal žalobce pokutou ve výši 2 000 Kč a dále povinností nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. V řízení o odvolání žalovaný napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

II. Žalobní argumentace

2. Dle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné a během správního řízení byly nesprávně hodnoceny důkazy. Proto se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Podle žalobce je závěr správního orgánu prvního stupně o bezvadnosti měření rychlosti a pořízeného výstupu z rychloměru mylný, jelikož v celé šíři oblasti radarového svazku, jak jej správní orgán prvního stupně sám vymezil, jsou viditelná svodidla. Pokud správní orgán založil svůj závěr o bezchybnosti měření na úvaze, že se v radarovém svazku nenachází žádná překážka, která by mohla způsobit reflexi, pak došlo k nesprávnému hodnocení důkazu a tvrzení správního orgánu je v rozporu se spisem. Tvrdí-li totiž správní orgán, že měření je bezchybné, neboť se v radarovém svazku nenachází žádný reflexní prvek, pak z tohoto tvrzení *a contrario* vyplývá, že měření může být vadné, pokud se reflexní prvek v radarovém svazku nachází. Právě taková situace podle žalobce nastala, neboť na snímku se nachází svodidla jakožto jeden ze správním orgánem jmenovaných reflexních prvků. Vzhledem k tomu, že správnost měření je žalovaným dovozována z určité skutečnosti, ač v provedeném dokazování má oporu opak této skutečnosti, jsou závěry správního orgánu prvního stupně dle žalobce zmatečné. Tento rozpor v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přitom žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nerefletoval, pouze konstatoval, že Nejvyšší správní soud se již reflexí při měření zabýval. Přitom ani jeden z jím uvedených rozsudků se nevěnuje reflexi a navíc jimi byla posuzována měření rychloměry typu PolCAM, u kterých k reflexi ani nemůže dojít.
4. Závěr žalovaného, že v případě vadného měření snímek z měření vůbec nevznikne, je dle žalobce také v rozporu se správním spisem. Správní orgán prvního stupně totiž ve svém rozhodnutí odkazuje na „*Pomůcku pro vyhodnocení měření*“ (pozn. soudu: dokument s názvem „*Vyhodnocení záznamů přestupku ze zařízení RAMER7CCD, RAMER7M, RAMER 10, AD9*“, dále jen „*Návod*“) vydanou dne 28. 7. 2014 výrobcem předmětného radaru. Odkaz na tento dokument je obsažen hned dvakrát v jeho rozhodnutí a odkazováno je na něj též v protokolu o ústním jednání, v sekci dokazování. Součástí správního spisu však tento dokument není. Pokud správní orgán odkazuje na

určitý dokument, na jehož podkladě rozhoduje, tak je nezbytné, aby jej učinil obsahem správního spisu, případně jej provedl k důkazu při dokazování. Žalobce si je vědom rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, který dovozuje, že případný odkaz na návod k obsluze zveřejněný na internetu nahrazuje dokazování, neboť byl znám jak správnímu orgánu, tak účastníku, přesto žalobce míní, že je prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné.

5. V návodu k obsluze rychloměru RAMER 10C se přitom podle žalobce podává, že radar pořídí snímek i v případě, že je měřeno nesprávně a nelze k výsledku měření přihlížet. Může tedy vzniknout fotografie z měření i tehdy, pokud je měření provedeno nesprávně a naměřená rychlost vůbec neodpovídá skutečné rychlosti vozidla. Navíc, jako vada je zde výslovně zmiňován i nepatřičný objekt v radarovém svazku, kdy v řízení nebylo sporu o tom, že takovým nepatřičným objektem jsou též svodidla. Pokud totiž žalovaný tvrdí, že vznikla-li fotografie z rychloměru, musel rychloměr měřit správně, ale správní orgán prvního stupně odkazuje na dokument, vyhotovený výrobcem rychloměru, který přímo ukazuje, že fotografie vznikne i tehdy, pokud nebylo měřeno správně, pak je takové rozhodnutí dle žalobce vnitřně rozporné.
6. Žalobce shrnul, že závěry žalovaného jsou v rozporu s podklady, na jejichž základě rozhodoval správní orgán prvního stupně. Napadené rozhodnutí je rozporné, závěr žalovaného je v rozporu s podklady rozhodnutí a rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť podklady, na jejichž základě rozhodoval správní orgán prvního stupně a na které odkazoval, nejsou součástí spisu.
7. Závěrem žaloby vyjádřil žalobce a jeho právní zástupce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a vyslovili se pro naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zopakoval, co je žalobci kladeno za vinu, dále zrekapituloval obsah správního spisu a průběh správního řízení.
9. Uvedl, že zásadním důkazem v předmětné přestupkové věci je fotometrický záznam z měřicího zařízení, které je certifikováno a kalibrováno k měření rychlosti, jak je doloženo ověřovacím listem založeným ve správním spise. Na výstupu pořízeném měřicím zařízením RAMER 10C je jednoznačně zobrazeno měřené vozidlo, jakož i jím dosažená rychlost 160 Km/h. Podle názoru žalovaného je podstatné, že měřicí zařízení bylo ověřeno v souladu se zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, z čehož plyne závěr, že bylo schopné změřit rychlost vozidla.
10. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným skutečnostem. Navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). O věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce s takovým projednáním věci souhlasil a

souhlas žalovaného byl presumován (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

12. Z obsahu předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán prvního stupně obdržel od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Dálničního oddělení Pravy oznámení přestupku, kterého se měl dopustit žalobce tím, že dne 24. 5. 2021 v 14:51 hodin řídil na pozemní komunikaci mimo obec, na dálnici D11 v km 80, ve směru jízdy na Hradec Králové osobní motorové vozidlo Mercedes Benz, překročil přitom nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici mimo obec 130 km/h. Měřicím zařízením RAMER 10C byla vozidlu naměřena hlídkou Policie ČR rychlost 160 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 % tedy byla vozidlu jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 155 km/h. V oznámení jsou dále uvedena čísla předložených dokladů, řidič se k oznámení nevyjádřil a odmítl je podepsat, připojen byl jen podpis policisty.
13. Přílohou oznámení přestupku je list s názvem *Záznam o přestupku*, jehož součástí jsou tři fotografie, které zobrazují vozidlo Mercedes Benz (č. l. 5 správního spisu). Z něj vyplývá, že dne 24. 5. 2021 v 14:51 hodin změřil automatizovaný silniční radarový rychloměr RAMER 10C (výrobní číslo 17/0344) v místě dálnice D11 v km 80 ve směru na Hradec Králové rychlost vozidla Mercedes Benz 160 km/h, po odečtu odchylky 155 km/h. Součástí záznamu jsou tři černobílé fotografie. První fotografie zobrazuje odjíždějící vozidlo Mercedes Benz. Druhá menší fotografie zobrazuje stejné vozidlo v detailu. Na třetí nejmenší fotografii je znázorněna x (patřící vozidlu Mercedes Benz). Přílohou záznamu je snímek počítačové obrazovky znázorňující leteckou mapu s vyznačeným místem spáchání přestupku. Dále se ve správním spise nachází ověřovací list Autorizovaného metrologického střediska Ramet a.s. ze dne 17. 6. 2020, č. 120/20. Vyplývá z něj, že toto zařízení měří rychlost od 20 do 250 km/h a má požadované metrologické vlastnosti. Jako stanovené měřidlo bylo ověřeno a lze je používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti do dne 16. 6. 2021.
14. Dále se ve správním spise nachází osvědčení školitele P. K. o tom, že je oprávněn školit obsluhu měřiče rychlosti RAMER 10C a seznam proškolených policistů radarového silničního rychloměru RAMER10C, ze kterého je zřejmé, že policista prap. J. V., který zařízení nastavil, byl řádně proškolen školitelem P. K..
15. Dne 28. 6. 2021 správní orgán prvního stupně předvolal žalobce k podání vysvětlení. Žalobce se k němu nedostavil a zaslal písemné vyjádření, že vozidlo řídil osobně, avšak využívá práva k odepření výpovědi.
16. Dne 19. 7. 2021 správní orgán prvního stupně pořídil výpis z evidenční karty řidiče, který je založen na č. l. 14-18 správního spisu. Téhož dne správní orgán prvního stupně vydal příkaz č. j. MMHK/127257/2021/OP/Beč, jímž žalobce uznal vinným z nedbalostního spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Žalobce proti uvedenému příkazu podal prostřednictvím obecného zmocněnce Ing. M. J. včasný odpor, avšak plná moc k zastupování doložena nebyla. Žalobce ji na výzvu správního orgánu prvního stupně doložil dne 9. 8. 2021.

17. Správní orgán prvního stupně následně žalobce předvolal k ústnímu jednání na den 16. 9. 2021 v 9:00 hodin do budovy Magistrátu města Hradce Králové. Dne 15. 9. 2021 zmocněnec žalobce telefonicky kontaktoval správní orgán prvního stupně s tím, že se nařízeného ústního jednání nezúčastní, souhlasí s projednáním věci v nepřítomnosti a požádal o kopii spisového materiálu, kterou si převezme osobně dne 17. 9. 2021. Správní orgán prvního stupně tedy provedl ústní jednání v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce, během jednání proběhlo dokazování čtením výše uvedených listin, které jsou obsahem správního spisu. Dne 17. 9. 2021 v 07:15 hod. se dostavil ke správnímu orgánu obecný zmocněnec Ing. M. J., který si převzal kopii spisového materiálu.
18. Dne 16. 9. 2021 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. MMHK/171622/2021/OP/Beč, které bylo zmocněnci žalobce doručeno 5. 10. 2021. Dne 20. 10. 2021 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno blanketní odvolání, které nebylo ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně doplněno. Odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný dne 8. 12. 2021 zamítl napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

19. Podle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu platí: *„Řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg, vozidla základní složky integrovaného záchranného systému a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.“*
20. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu platí: *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.“*
21. Krajský soud žalobu posoudil následovně.
22. Žalobce uplatnil zejména námitku týkající se chybného provedení měření rychlosti vozidla. Dle něj nebylo měření provedeno správným způsobem, jelikož v oblasti radarového svazku jsou viditelná svodidla, která měla představovat reflexní prvek.
23. K tomu soud konstatuje, že na fotografii, která se nachází ve správním spisu na č. l. 5 je zřetelně viditelné vozidlo Mercedes Benz na odjezdu. Na fotografii jsou rovněž viditelná svodidla, která jsou umístěná podél jízdního pruhu a oddělují vozovku od středového pásu se zelení. Z pohledu měřicího přístroje se tedy svodidla nachází za vozidlem, nikoliv mezi nimi. Svodidla tedy nemohla představovat překážku v měření. Pokud jde o možnou reflexi, tak z Návodu lze citovat stranu 1 dokumentu: *„Reflexe lze rozpoznat podle nesprávné pozice vozidla ve snímku a údaj o dosahu tuto možnost může potvrdit...Nevhodně zvolený dosah zjistí obsluha i tím, že se při měření významně mění pozice vozidel ve snímku podle velikosti vozidla.“* Na straně 2 pak dokument uvádí postup pro kontrolu správnosti měření pro přístroje bez zobrazení šablony ve snímku, který je nicméně použitelný i pro přístroje s již zobrazovanou šablonou ve snímku: *„Zkontrolujeme, zda vozidlo je ve správné pozici ve snímku, odpovídající straně vozovky ze které se měří. To znamená, že pokud se měří z levé strany vozovky, tak by převážná plocha měřeného vozidla měla být vlevo. Platí jak pro měření na příjezdu, tak i na odjezdu. Při měření z pravé strany vozovky by to mělo být obráceně. Převážná plocha měřeného vozidla na pravé straně snímku...Při měření vozidla*

na příjezdu se nejdříve udělá foto a následně proběhne měření. To znamená, že přední část vozidla je přibližně na začátku svazku (může být i před svazkem v prostoru kolmice (na snímku červeně) bodem na šikmé lince v místě zvoleného ZOOMu označeno Začátek prostoru, nebo přibližně na konci svazku, ale neměla by překročit konec svazku o víc, než ohraničuje linka označená Konec prostoru. V případě, že (podle zvoleného ZOOMu) je Konec prostoru mimo záběr, řídíme se podle zobrazení RZ.“ Na straně 8 dokumentu se nachází kapitola Nejčastější výhrady k měření rychlosti, která v dotazech 4. a 5. odpovídá na výhrady týkající se reflexe takto: „Za měřeným autem je billboard, keř apod. Pokud je měřené vozidlo ve správné pozici ve snímku lze reflexi vyloučit. To znamená i v případě nastavení vyššího dosahu než odpovídá jízdním pruhům. Lze posoudit pomocí šablony. 5. Ve snímku je viditelná popelnice, keř apod. v prostoru mezi radarem a měřeným vozidlem. Pokud je to na okraji snímku a nezasahuje do radarového svazku (lze ověřit šablonou, mezi červenými linkami nesmí nic takového být) ani nepřekrývá měřené vozidlo, lze na základě posouzení reflexi vyloučit. To znamená mimo prostor mezi červenými linkami zkontrolovat dosah a pozici vozidla ve snímku. Překážka mezi rychloměrem a měřeným vozidlem se projeví nesprávnou pozicí vozidla ve snímku. Na překážku se dá pohlížet jako na nedodržení Návodu.“

24. Z výše uvedeného je zřejmé, že reflexí, která by mohla ovlivnit naměřenou rychlost, je jednak situace, kdy by se předmět nacházel mezi radarem a měřeným vozidlem, což není tento případ. Pokud se jedná o objekty za měřeným vozidlem, muselo by jít o velké odrazové plochy (kamion, svodidla, billboard, automobil, tramvaj apod.). Tehdy by mohlo k reflexi dojít, pokud by měřené vozidlo bylo na snímku v nesprávné pozici, což však také není řešený případ. Předmětná svodidla tedy nebyla způsobilá vyvolat reflexi. Zdejšímu soudu je navíc známa rozhodovací činnost správních soudů, dle které přítomnost svodidel v pozadí měřeného vozidla je zcela běžným jevem, aniž by jej bylo možné v běžných případech považovat za důvod ke zneplatnění měření rychlosti. V projednávané věci tak nejsou dány konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o tom, že měření rychlosti proběhlo standardním způsobem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50). Předmětná svodidla tedy nebyla způsobilá vyvolat reflexi, neboť pro to nebyly splněny podmínky. K nesprávnému změření rychlosti vozidla tedy nemohlo dojít (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2022, č. j. 28 A 4/2021- 39). Na podporu správnosti tohoto závěru lze zmínit i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2022, č. j. 16 A 20/2021-30, dle kterého „pouhé umístění stožáru a svodidel bez dalšího nevede k nesprávnosti zjištění rychlosti vozidel. Musí být dále přítomny další okolnosti vedoucí k pochybnosti o správnosti zjištěné rychlosti vozidla.“ Žádné další okolnosti zpochybňující správnost měření přitom žalobce nezmínil ani nevyplývají ze správního spisu. Dle krajského soudu nemůže být sporu, že vozidlo bylo na snímku zachyceno tak, že se nachází v radarovém svazku. Podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 5. 2022, č. j. 33 A 44/2020-66 by bylo možné takový závěr vyslovit jen v případě, kdyby přední nebo zadní část vozidla (podle směru měření) nebyla na snímku zachycena. Ve zdejším případě je zadní část vozidla na odjezdu jasně zachycena na pořízeném snímku a nachází se v radarovém svazku. Proto jsou závěry správních orgánů správné, nejsou v rozporu se správním spisem a rozhodně je nelze považovat za zmatečné. Skutkový stav, jak jej správní orgány popsaly, odpovídá skutečnostem, které se nacházejí ve správním spise, a jeho právní posouzení odpovídá ustálené rozhodovací praxi správních soudů.
25. Žalobce dále rozporoval závěry žalovaného, který uvedl, že v případě vadného měření snímek vůbec nevznikne. Krajskému soudu je známo, že rychloměry jsou běžně

vybaveny systémem chybových hlášení, který v zásadě znemožňuje vygenerování výstupní fotodokumentace za předpokladu, že nebyly splněny výrobcem stanovené parametry nebo minimální podmínky pro měření rychlosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45). Nejvyšší správní soud navíc již opakovaně v souvislosti s použitím měřicího zařízení RAMER 10C konstatoval (např. v rozsudku ze dne 16. 4. 2020, č. j. 1 As 485/2013-36, nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015–51), že pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je tedy vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný. Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný. Ostatně i žalovaný v napadeném rozhodnutí upozornil, že měřicí přístroj pracuje zcela automaticky a při výskytu chyby dojde k automatické anulaci výsledku měření. K tomu ovšem v nyní posuzovaném případě nedošlo. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 18. 5. 2022, č. j. 22 A 15/2021-45, dodal, že *„pakliže by při měření rychlosti došlo k nějakým chybám, ať už vlivem poškození přístroje nebo nedodržením návodu k obsluze, byla by taková okolnost patrná zejména z výstupní fotodokumentace, na které je vozidlo v okamžiku měření zachyceno.“* Fotografie z měření, která se ve správním spise nachází, však žádné známky svědčící o nestandardních okolnostech měření nesvědčí. Krajský soud proto i ohledně otázky pořízení radarového snímku v případě vadného měření, dává za pravdu žalovanému.

26. Konečně v souvislosti s Návodem dále žalobce namítal, že tento není obsahem správního spisu a nebylo jím dokazováno, což dle něj způsobilo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Tuto námitku nepřezkoumatelnosti z důvodu přehlednosti a návaznosti jednotlivých argumentů soud nevypořádal přednostně, nýbrž až v rámci tohoto námitkového okruhu. Vycházel přitom z toho, že rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu k tématu nepřezkoumatelnosti postihuje všechny klíčové aspekty, tj. nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti (např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS), nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245). Za podstatné lze považovat to, že dle Nejvyššího správního soudu pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí soudních (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18). Krajský soud k tomu konkrétně uvádí, že vadu nezákonnosti ani nepřezkoumatelnosti skutečnost, že Návodem nebylo ve správním řízení dokazováno, nezpůsobuje. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020-36, dokazování návodem k obsluze či neposkytnutí jeho kopie není vadou rozhodnutí, pokud je tento návod žalobci veřejně přístupný z internetových zdrojů. Příležitým na zdejší věc je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2020, č. j. 6 As 69/2020-33, který přesvědčivě shrnul, že klíčové pro řízení o přestupku je to, zda správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z

níž lze po jejich řádném zhodnocení učinit závěr o tom, že se žalobce skutku dopustil, a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění. Pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (obdobně též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36, či ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů v zásadě poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud neexistují rozumné důvody pochybovat o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, není nutné provádět důkaz návodem k obsluze za situace, kdy z již provedených důkazů lze učinit závěr, že se žalobce svým jednáním přestupku dopustil. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný ztotožnil s hodnocením skutkového stavu správním orgánem prvního stupně a nepovažoval za nutné provádět ve věci jakékoli další důkazy. Žalobce totiž sice tvrdil, že došlo k měření v rozporu s návodem k obsluze, avšak toto své tvrzení nepodpořil žádnými rozumnými důvody. Není smyslem přestupkového řízení, aby správní orgány prokazovaly, že strážníci měřili rychlost v souladu s návodem k použití měřicího přístroje, když v řízení nevystala žádná dostatečně konkrétní pochybnost, proč by tomu tak nemělo být. Navíc, jak zdejší soud zjistil z rozhodnutí správních soudů týkajících se případů s rychloměry stejného typu, pokud by došlo k chybě při měření rychlosti tímto typem rychloměru, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření (viz. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 10. 2017, č. j. 19A 19/2017-30).

27. I zdejší soud již v rozsudku ze dne 24. 8. 2020, č. j. 30 A 2/2019-51, uvedl, že „Je již judikaturou Nejvyššího správního soudu opakovaně dovozeno, že pro prokázání nejvyšší povolené rychlosti je zcela dostačující, pokud spisový materiál obsahuje oznámení přestupku policie a úřední záznam, záznam z měřicího zařízení a platný ověřovací list k měřicímu zařízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54).“ Ve správním spise jsou všechny jmenované listiny obsaženy, nelze proto přisvědčit námitce, že dokazování provedené správními orgány bylo nedostatečné a měly být provedeny důkazy další, konkrétně Návodem.

28. K problematice nezbytnosti založení návodu k obsluze rychloměru ve správním spise se dále Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 10. 12. 2021, č. j. 10 As 282/2019-39. V něm uvedl, že „Nebyl-li návod k obsluze založen ve správním spise, nemohl být proveden ani k důkazu. Na uvedeném nic nemění ani to, že návod k obsluze je dohledatelný na internetových stránkách. Je sice pravda, že stěžovatelka na tento návod odkazovala a citovala z něj. Již pro ověření skutečnosti, že účastník řízení cituje a odkazuje na správný návod k obsluze, by tedy bylo přinejmenším vhodné (a v případě, že by z něj správní orgány jako z důkazu vycházely, nezbytné), aby byl založen ve správním spise. Toto pochybení však nemá bez dalšího za následek nezákonnost jeho rozsudku (resp. nezákonnost rozhodnutí správních orgánů).“ Pokud žalobce dovozuje nesprávnost měření pouze na základě svých tvrzení, přičemž tato jeho tvrzení byla provedenými důkazy vyvrácena, pak není nutné provádět k důkazu ani návod k obsluze. Všechny skutkové argumenty, o které žalobce opíral své námitky vůči měření rychlosti

jeho vozidla, byly vyvráceny a správnost provedeního měření rychlosti je zjevná z ostatních provedených důkazů. Neprovedení tohoto důkazu tedy nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů, neboť skutkový stav byl spolehlivě prokázán již provedenými důkazy. Ostatně sám žalobce uvedl, že je mu známa judikatura Nejvyššího správního soudu, dle které případný odkaz na návod k obsluze rychloměru na internetu nahrazuje dokazování, pokud je znám jak správnímu orgánu, tak účastníku správního řízení. Krajský soud tedy nevyhověl ani této žalobní námitce.

29. K vznesenému požadavku na anonymizaci rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu soud uvádí, že uvedený požadavek nesplňuje zákonné náležitosti žalobního bodu dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, respektive která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela. Vznesený požadavek se nedotýká předmětu projednávání věci, nýbrž jde o obecný nesouhlas advokáta žalobce s úpravou týkající se zveřejňování rozhodnutí ve věci samé ze strany Nejvyššího správního soudu tak, jak ji stanoví kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, přijatý jako směrnice č. 3/2017. Nelze rovněž přehlédnout, že se požadavek na anonymizaci osobních údajů týká především zástupce žalobce. Nejvyšší správní soud uveřejňuje v anonymizované podobě veškerá meritorní rozhodnutí, čímž sleduje zlepšení výkonu kontroly správního soudnictví. Přístup k meritorním pravomocným rozhodnutím vrcholných soudů je výrazem ústavně garantovaného práva na přístup k informacím ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Zveřejnění rozsudku jako celku se opírá o § 5 odst. 7 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, a je dovoleno ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) cit. zákona, a contrario. Zveřejňování meritorních rozhodnutí je vhodné nejen z hlediska sjednocování soudní praxe, nýbrž i vzhledem k požadavkům práva na spravedlivý proces, transparentnosti a veřejné kontroly výkonu spravedlnosti. Anonymizace rozhodnutí, jejímž smyslem je ochrana soukromí a informačního sebeurčení osob soukromě vystupujících v soudním řízení, na advokáty a další osoby, jejichž účast v soudním řízení je výrazem profesionality a realizace hospodářské činnosti, nedopadá. Daný závěr byl vysloven i Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, či Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 44 A 3/2011-60. Proces zveřejňování meritorních rozhodnutí ve správním soudnictví je pak zcela v gesci Nejvyššího správního soudu. Krajský soud se z uvedených důvodů tímto požadavkem dále nezabýval.
30. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

V. Náklady řízení

31. Výrok o náhradě řízení je odůvodněn § 60 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl ve věci úspěšný. Žalovaný správní orgán měl sice ve věci úspěch, ale žádné náklady nad rámec úřední činnosti mu nevznikly a jejich náhradu neuplatňoval.

Poučení

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 18. července 2022

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně